THANK YOU,
WORLD

II. RÉSZ

KÜSZÖB 11

Köszönöm, világ

Ezeknek a küszöböknek a végére értem, ugyanúgy, ahogyan életem sok helyére eljutottam.

Nem egy tökéletes térképet követve.

Egy fonalat követve.

Néha látható.

Néha láthatatlan.

Néha elég erős ahhoz, hogy vezessen engem.

Néha vékony, mint egy emlék.

Amikor elkezdtem ezt az utat, nem egy sagát építettem.

Nem egy rendszert terveztem.

Nem nyomot próbáltam hagyni.

Egyszerűen csak megpróbáltam megérteni.

Megérteni, miért élnek tovább bennünk egyes emberek.

Megérteni, miért nem hagynak el bennünket bizonyos tapasztalatok.

Megérteni, miért válnak bizonyos sebek tanításokká.

Megérteni, miért visz el az idő sok mindent, de nem mindent.

Minden küszöb, amelyen átléptél, ennek a keresésnek egy részét meséli el.

Nem elmélet.

Nem filozófia.

Keresés.

Mert az élet sosem adott a kezembe végleges igazságokat.

Találkozásokat adott a kezembe.

Embereket.

Felelősségeket.

Veszteségeket.

Utazásokat.

Betegségeket.

Újjászületéseket.

És mindegyikből megpróbáltam értelmet kinyerni.

Nem mindig sikerült.

De tovább próbálkoztam.

Az évek múlásával megértettem, hogy az AKIK MARADTAK nem egy márkából született.

Nem egy vállalatból született.

Még csak nem is egy családból született.

Egy kérdésből született.

Hogyan léphet át egy élet korszakokon, országokon, kultúrákon és embereken anélkül, hogy elvesztené saját identitását?

A választ nem az eredményekben találtam meg.

A kapcsolatokban találtam meg.

Mert minden emberi lény egy párbeszéd eredménye.

Senki sem építi fel önmagát egyedül.

Senki sem növekszik egyedül.

Senki sem menti meg önmagát egyedül.

Minden út mögött láthatatlan sokaság áll.

És idáig eljutva végre szeretném elismerni.

Köszönetet szeretnék mondani mindazoknak, akik nyomot hagytak az utamon.

Azoknak, akik maradtak.

És azoknak, akik csak az út egy szakaszán haladtak el mellettem.

Azoknak, akik tanítottak.

És azoknak, akik próbára tettek.

Azoknak, akik szerettek.

És azoknak, akik ellentmondtak nekem.

Azoknak, akik lehetőségeket adtak.

És azoknak, akik megtanítottak arra, hogy magam teremtsem meg őket.

Köszönöm nagyapámnak.

Apámnak.

Anyámnak.

Mindazért, amit átadtak anélkül, hogy meg kellett volna magyarázniuk.

Köszönöm a családomnak.

Azért, hogy nemcsak a könnyű napokat osztotta meg velem, hanem mindenekelőtt a nehezeket.

Köszönöm azoknak a nőknek, akik keresztezték az életutamat.

Sokszor előbb látták, mint én, mi történik.

Sokszor visszaadtak nekem egy igazságot, amelyet egyedül nem láthattam volna meg.

Köszönöm a kollégáknak, akikkel útközben találkoztam.

Azoknak, akiknek dolgoztam, és azoknak, akik velem dolgoztak.

Mert mindannyian, más-más módon, tanítottak nekem valamit.

Köszönöm az országoknak, amelyek befogadtak.

A városoknak, amelyek vendégül láttak.

A kultúráknak, amelyek más nézőpontokat mutattak meg nekem.

Emlékeztettek arra, hogy a világ sokkal tágasabb a meggyőződéseinknél.

Köszönöm azoknak, akik mellettem szenvedtek.

Mert a megosztott fájdalom olyan leckéket tanít, amelyeket a siker nem ismer.

Köszönöm azoknak is, akik elmentek.

Hiányuk éppúgy formálta azt a férfit, akivé váltam, mint a jelenlétek.

Köszönöm a próbatételeket.

Az eséseket.

A betegségeket.

A kudarcokat.

A félelmeket.

A nehéz éjszakákat.

A válasz nélküli kérdéseket.

Mert valahányszor valami eltört, valami hitelesebb bukkant elő.

Ma már nem hiszem, hogy egy élet azzal mérhető, amit meghódít.

Azt hiszem, azzal mérhető, amit továbbad.

Azzal, amit másokban hagy.

Azzal, amit lehetővé tesz.

Azzal, ami tovább él, amikor a szerzője már nem áll a színpad közepén.

Ha azzá váltam, aki vagyok, az nem egyetlen döntésnek köszönhető.

Nem egyetlen tulajdonságnak.

Nem egyetlen embernek.

Ezernyi hozzájárulás eredménye.

Találkozásoké.

Gesztusoké.

Szavaké.

Példáké.

Jelenléteké.

Ez a mű az én nevemet viseli.

De nem csak az enyém.

Mindazoké is, akik tudatosan vagy öntudatlanul nyomot hagytak az úton.

Talán ez az AKIK MARADTAK végső értelme.

Nem elbeszélés, hanem felismerés.

Annak felismerése, hogy minden emberi lény kollektív építmény.

Kapcsolatok összessége.

Hatások földrajza.

Mozgásban lévő emlékezet.

És ha ezeken az oldalakon találtál valamit, ami a tiéd, akkor ez a történet már nem csak az enyém.

Egy kicsit a tiéd is lett.

Ezért nem búcsúval zárom.

Hálával zárom.

Mindazok iránt, akik segítettek azzá válnom, aki vagyok.

Mindazok iránt, akik mellettem jártak.

És mindazok iránt, akik folytatják az utat.